

fata de marmură

Vasile Andreica

fata de marmură rece
privea fix spre nicăieri
sculptată la comanda unei lumi care nu știe ce vrea
o lume care face din femei idoli
apoi le aruncă statuile cât colo
și aplaudă plângând "La Traviata" ca să-și umezească ipocrizia

fata de marmură rece și-a prins dorul în privire
aleanul unei lumi cu bărbați care pot încălzi inima dintr-un cuvânt
care îți dau fiori când descâlcesc firele sufletului
și trecându-ți o eșarfă peste păr te fac să te simți goală într-un ocean de puritate

fata de marmură rece nu se mai uită de mult la filme
eroii lumii noastre îi îngheață creierii
mai degrabă admiră jocul veverițelor și grația unui râu sălbatic
îi e dor de începuturile dinainte de oameni
și de adierea unui vânt nepoluat

oamenii trec pe lângă fata de marmură rece și o detestă
li se pare că prea face pe interesanta și nu-i convine mai nimic
ar dori-o domestică și oh cât de cuminte
ar dori-o în canoanele clasicismului antic
pe când ea
ea vine direct din grădina unui samurai renegat
ea nu se înclină la ordin nici în fața împăratului lumii

o, de-ați ști ce caldă e fata de marmură rece!
dar cine stă să o privească cu adevărat?
și-atunci ea își îndreaptă ochii spre înăuntru
și marmura rece se îmbrățișă pe sine
eu nu dorm singură, oftă ea:
eu dorm cu mine.